

4RÁČKÝ

e

zpravodaj

2016 / 10

Salesiánské
středisko mládeže -
dům dětí a mládeže
České Budějovice

4RÁCKÝ e-zpravodaj

Slovo úvodem

SEZNAM RUBRIK:

- 1 Slovo úvodem
- 2 Představujeme
- 7 Zeptali jsme se...
- 9 Zajímavosti
- 10 Fejeton
- 11 Připravujeme

NEPRODEJNÉ

Vlastním nákladem vydává:

Salesiánské středisko mládeže –
dům dětí a mládeže České
Budějovice, Emy Destinové 1,
370 05 České Budějovice

www.sasmcb.cz

Milí přátelé,

tentokrát si vypůjčím citaci z knihy Ivany Šimánkové: *Jižní Čechy a já*. Bára Hrzánová v přepsaném rozhovoru vypovídá:

„Máme svobodu, to víte, že jo. Každá doba je těžká. Na druhou stranu, co bychom tady na té planetě taky chtěli dělat? My se musíme něco naučit, musíme něco pochopit, něco poznat a potom zase letíme do vesmíru. To nezlehčuju vůbec. Víím, že spousta lidí má spoustu problémů. Ale víte, když jedu ráno metrem, já jedu tři čtvrtě hodiny do práce, tak vidím, jak ty lidi jedou oblečený, všichni jsou oblečený. Tam není nikdo bosenj, všichni mají teplý boty, všichni jsou evidentně najedený, nikdo tam nepadá hladý, nebo ještě dojídají, mají ty bagety s sebou, mají ty drahý pití, ty coca-coly, to všechno mají. Většinou mají s sebou i takový ty kufříky, jedou pracovat, to znamená, že mají i práci, jo. Mají počítače, walkmany v uších, jedou metrem – mají asi opencard nebo si zaplatili lístek – a tam se směju jenom já v tom vagónu. Tak si říkám – to přece není možný, že by všichni jeli na pohřeb! To je přece blbost! Nebo že jsou všichni smrtelně nemocný! To taky ne! V podstatě všichni mají 80, 90 kilo, statný jsou všichni! Nikdo tam není, i kdyby dneska neměl na ten oběd, že by neměl z čeho brát. A já si říkám, Bože můj, proč se nikdo nezasměje? Vždyť se jim téměř nic neděje! Nebo ty věci jsou řešitelný! Určitě jo! Ale taková ta jako přiboudlost, podivná, to mě vždycky tak překvapí. Co to je, co to je, proč, proč?“

Vždyť se máme báječně, přece! Já jsem dneska chodila po těch Budějčích, to je tak krásný město! A když si vzpomenu, jak to tady vypadalo, když jsem tady žila já, vždyť to je neskutečný! To je taková krása, to si člověk užívá. Když mám v hlavě ještě ty obrázky za těch starejch časů. No pak abych nebyla optimistická!“

Ano, máme dost důvodů k vážnosti, starostem, zasmušlosti. To určitě. Ale chceme se zaměřovat jen na tyto věci? Není kolem nás a v nás daleko více věcí pozitivních a nadějných, které nám mohou dělat radost? Můžeme dělat tolik dobra pro druhé i pro sebe. Tolik se toho změnilo k lepšímu. A to je přece důvod k radosti a optimismu. Nemyslíte?

Přeji nám všem, ať o letošních Vánocích zakusíme, jak moc nás život, druzí lidé nebo Bůh obdarovává, v jaké krásné době můžeme žít a ať vnímáme ty úžasné věci, které jsou kolem nás. Potom budeme mít důvod se tvářit šťastně, jako Bára v metru.

Děkuji Vám za Vaši přízeň a přeji Vám radost z přítomnosti Boha – Lásky v našem světě, která je tak cítit právě v době Vánoc.

+ P. Tomáš Rádl, SDB, ředitel

Představujeme

Salesiánské dílo „na Čtyráku“

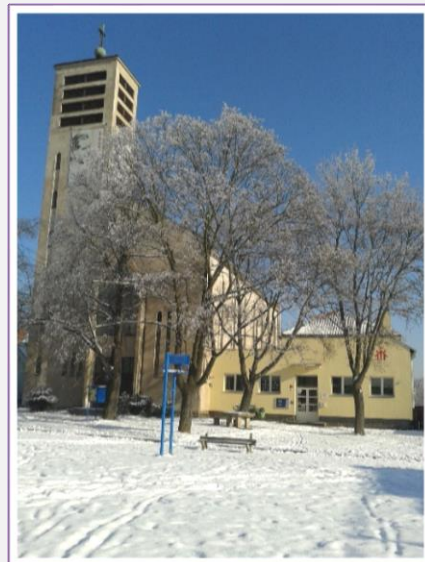
Když někdo zavolá telefonem k nám na Čtyři Dvory, je vždy překvapen, kdo se na druhé straně ozve. Někdy „Tady salesiánské středisko mládeže...“, někdy „Tady salesiáni...“ , nebo „Farnost svatý Vojtěch...“. Záleží na tom, kdo v tu chvíli zvedne telefon, protože na adrese Emy Destinové 1 sídlí několik organizací. A přitom jde o jedno společné dílo. Jak k tomu došlo?

Roku 1990 daroval kostel i faru otec biskup Vlk Salesiánům Dona Boska. A tak se zde zabydlela komunita salesiánů. Zároveň zde biskup při kostele svatého Vojtěcha založil farnost. To je druhá právnická osoba sídlící na této adrese. Salesiáni pak, jako na všech místech kde jsou, založili Salesiánské středisko mládeže pro práci s dětmi a mládeží převážně z chudších sociálních vrstev. A na konec zde vznikla Hudební škola Vojtěch o.p.s., která letos dala vznik Základní umělecké škole Vojtěch. A to vše proto, aby práce salesiánů a všech ochotných zaměstnanců a dobrovolníků obsáhla co největší množství potřebných lidí. V díle spolupracují a náleží k němu i Salesiáni spolupracovníci, kteří zde žili a působili již za dob totality. Jsou to lidé, snažící se v rodinách a v zaměstnáních žít principy salesiánské spirituality (duchovního života) a pedagogiky.

To, co spojuje celé toto dílo, je salesiánský duch rodinnosti, který vnáší do celého díla především salesiáni. Ale nejen oni, nýbrž i všichni ti, kteří nějakým způsobem pracují aktivně v tomto díle a vytváří „Výchovně pastorační společenství“ (VPS) – společenství lidí, jimž leží na srdci (ve farnosti, středisku, škole) výchova lidí k lidské i křesťanské zralosti.

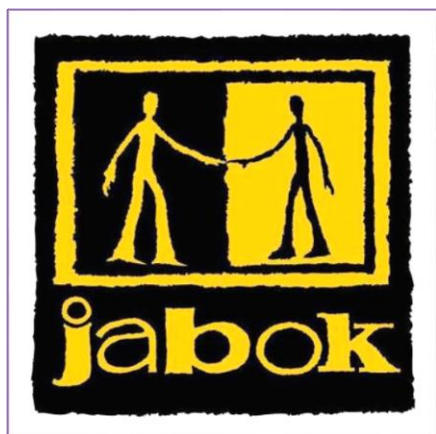
Každé z těchto děl má své vedení, které se schází, plánuje, hodnotí... Aby se ale nerozjely každé na jinou stranu, existuje společná „Rada VPS“ (zástupci z každé části díla). Ta se setkává 3x za rok a má na starosti řešení společných problémů týkajících se celého díla, stanovování priorit a především společné hledání cesty do budoucna.

FOTO

Autor textu:

Vít Dlapka, ředitel
komunity SDB
v Českých
Budějovicích

Už jste někdy slyšeli pojem „salesiánská pedagogika“?

Kromě toho, že se o ní dozvědí studenti VOŠ sociálně pedagogické a teologické Jabok, můžete se i vy pokochat tímto komplexem postojů, zásad a principů, které vycházejí z živé tradice salesiánů, sahající až k jejímu zakladateli, donu Boskovi (Giovanni Bosco, 1815-1888).

Jabok

Salesiánská pedagogika

Máme radost z toho, že v posledních 25 létech se v České republice staly ze salesiánských středisek mládeže uznávané výchovné a sociální instituce. Zdá se, jakoby salesiáni a ostatní zaměstnanci středisek pracovali podle speciálně úspěšné pedagogické metodiky. Skutečnost je trochu jiná. Právě metodika (aspoň v tom úzkém slova smyslu jako „přesný postup“ či návod) je spíše slabší stránkou salesiánského výchovného systému. Slovo „metoda“ chápeme totiž v jeho širším smyslu jako cestu k cíli, určenou jak záměrem organizace, tak i osobními ambicemi jednotlivých zaměstnanců, jejich vztahy a postoje k druhým lidem, zvláště k dětem a mládeži.

Pokud tedy chceme mluvit o „salesiánské pedagogice“, myslíme při tom na celý komplex postojů, zásad a principů, které vycházejí z živé tradice salesiánů, sahající až k jejímu zakladateli, donu Boskovi, italskému knězi, který se narodil před více než 200 léty (Giovanni Bosco, 1815-1888).

Prvním principem, je tzv. princip oratoře. Don Bosco nazval svoje pravidelná setkávání s dospívajícími chlapci podle příkladu římského apoštola mládeže Filipa Neriho (1515-1595) „oratorio“ – česky „oratoř“, což znamenalo původně *místo k modlitbě*. Don Bosco, stejně jako jeho předchůdce Filip Neri, ovšem věděl, že nestačí se s dětmi modlit, ale že je třeba si s nimi také hrát a poskytnout jim nezbytné hmotné i duševní zázemí pro jejich rozvoj. A tak se Boskova oratoř stala místem zábavy, přátelských vztahů a vzdělávání – ale také modlitby. Proto don Bosco shrnul princip oratoře do čtyř hesel: domov – hřiště – farnost – škola.

Myšlenkou domova navázal Bosco nevědomky na předchůdce sociální pedagogiky J. H. Pestalozziho (1746-1827), který byl propagátorem tzv. Wohnstuberziehung (doslova „výchova v obýváku“, v Čechách bychom řekli: „v mamčině kuchyni“). Pro Boska, stejně jako pro Pestalozziho bylo důležité, aby se atmosféra ve výchovných zařízeních co nejvíce podobala rodině, bezpečnému prostředí srdečného přijetí a sdílení.

Oratoř je dále popsána slovem „cortile“, doslova „dvůr“ či „nádvoří“, což byl prostor, kde se děti mohly volně scházet a spontánně si hrát. Není to tedy fotbalové či volejbalové hřiště, ale *místo, kde děti rády tráví volný čas*. Don Bosco byl přesvědčen, že přirozená radost, společně zažívaná ve skupině vrstevníků,

Jabok

je nejlepší prevencí proti tomu, co dnes nazýváme „sociálně patologické jevy“.

Pro dona Boska nebyla myslitelná výchova bez náboženství. Věřil, že poctivým člověkem se stane ten, kdo se naučí ve svém životě zachovávat křesťanské postoje, jako je upřímnost, poctivost, spravedlnost, milosrdenství a láska k Bohu. Toto všechno se věřící katolíci učili ve svých farnostech. Proto by také oratoř měla být něco jako *farnost*.

Podobně jako Komenský, toužil také Bosco po „nápravě věcí lidských“. Cestu k této nápravě viděl ve vzdělání, které chápal – v kontextu katolického osvětlení – jako vyvádění lidí z nevědomosti k správnému poznání světa i člověka, k pochopení vztahů a souvislostí. Proto měla být oratoř také „školou“. Ve svých počátcích do programu oratoře patřila výuka čtení, psaní, počtů a náboženství. Později don Bosco zakládal učňovské školy i gymnázia.

Kromě této čtveřice byla pro oratoř charakteristická také tzv. asistence (*assistenza oculata*). Být „asistentem“ doslova znamená „být u toho“. Proto salesiánský vychovatel při své práci nemůže trávit čas v klidném závětrí kanceláře nebo v koutku chodby u kávy. Salesiánský vychovatel musí být uprostřed dětí, skoro jako jeden z nich. Je animátorem, který povzbuzuje a motivuje.

Vychovatel svou přítomností také předchází negativnímu chování mládeže. Je empiricky dokázáno, že se mladí lidé jinak chovají, je-li mezi nimi dospělý – anebo když mezi ně může kdykoliv přijít – než když se cítí zcela „bez dozoru“. Salesiánský pedagog ovšem nemá být nějaký dozírající úředník. Předpokladem úspěchu jeho práce je přátelský a otevřený vztah ke všem lidem, s nimiž pracuje.

Mnohokrát jsem se ptal dětí i pracovníků salesiánských středisek, co tato střediska odlišuje od jiných podobných zařízení. Odpověď byla vždy podobná: na středisku se cítíme jako doma, vždycky tam zažijeme srdečné přijetí, máme tam své kamarády.

Princip oratoře salesiáni zdědili od svého zakladatele. V České republice nemohli salesiáni po celých 40 let svobodně rozvíjet svou činnost. Možná to byla i výhoda. Díky novému začátku v 90. letech jsme tak mohli v našich střediscích navázat přímo na ducha oratoře dona Boska.

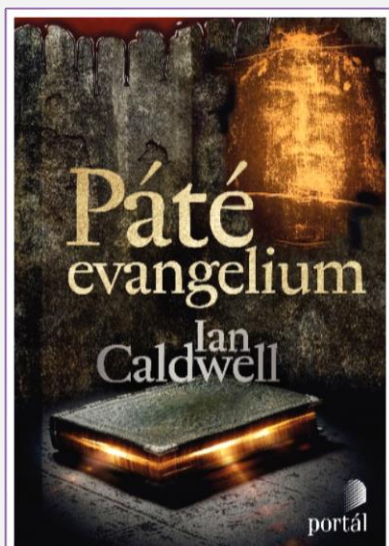
FOTO

„Kdybychom pouze řešili problémy návštěvníků středisek, mohlo by se stát, že budeme vnímat pouze tyto problémy a zapomeneme na celistvý rozvoj skupin i jednotlivců, který vyžaduje dlouhodobé pedagogické doprovázení.“

Autor textu: Michal Kaplánek, SDB

FOTO

Ian Caldwell: *Páté evangelium*

Napínavý detektivní příběh z pera historika Iana Caldwellě nás přenesení do Vatikánu v době sklonku pontifikátu Jana Pavla II. v roce 2004. Tam se právě chystá výstava, která má přinést zásadní nová zjištění o původu a pravosti Turínského plátna. Jen pár dní před zahájením výstavy je však její autor Ugo Nogara zastřelen v zahradách papežského paláce Castel Gandolfo. Jeho nejbližší spolupracovníci, bratři Alexander a Simon Andreauovi se rázem ocitnou uprostřed napínavého pátrání, v němž klíčovou roli hraje starověký rukopis Diatessaronu, tzv. Pátého evangelia, který podle všeho obsahuje zásadní informace týkající se Turínského plátna, jež stály Nogarovi život. Co Nogara v téměř dva tisíce let starém textu objevil? Co se za vatikánskými zdmi chystalo? Dramatické hledání pravdy začíná...

Na své si přijdou milovníci tajemství dávných církevních textů, církevních dějin i ryze detektivních příběhů.

Ladislav Heryán: *Exotem na této zemi*

Českobudějovickým salesiánům a jejich příznivcům zajisté není potřeba Ladislava Heryána dlouze představovat.

Kniha *Exotem na této zemi* měla původně být přepisem Heryánových kázání v chrámu Nejsvětější Trojice v Praze, ale nakonec získala podobu docela jinou, s kázáními vůbec nesouvisející. Je to kniha putování po stopách Božího milosrdenství na této zemi. Jednotlivé kapitoly vycházejí ze světa Heryánovy kněžské každodennosti naplněné setkáváním s nejrůznějšími lidmi všech společenských vrstev, která se prolíná se světem biblických poselství a podobenství, které vnášejí do našeho života paprsky smyslu a pochopení, zároveň také ale nastavují zrcadlo naší pýše a sobectví. Otec Ladislav ukazuje, jak je náš život prodchnut Božím milosrdenstvím, které nás neustále vybízí, abychom změnili své uvažování a nechali se jím prostoupit.

Pavel Říčan, Pavlína Janošová: *Spirituální výchova v rodině*

Autoři, psycholog a původním vzděláním teolog prof. Pavel Říčan a doc. Pavlína Janošová, psychologka a absolventka HTF, se v této knize obracejí k rodičům, kteří nechtějí, aby jejich děti byly „jen“ zdravé, úspěšné a šťastně si užívali všeho, co nabízí dnešní doba, blahobytnější než kterákoliv dřív. Právě kvůli tomu, a obzvláště v naší ateistické zemi, mnoho lidí duchovní stránku svého

Nakladatelství Portál

Portál: knižní novinky

života zanedbává, ale ani ti, kteří tak nečiní, často nevědí, jak přivést k plnému duchovnímu životu své děti: jak je naučit hledat smysl života v opravdových, upřímných a citově bohatých lidských vztazích, pomáhat druhým, být soucitný a hledat pravdu o sobě i o světě. Právě v tom se kniha snaží rodičům nabídnout některé tipy a návody. Probírají se otázky týkající se například smrti, sexuality, kultury, etiky, ale i osobní spirituality, modlitby a další. Autoři pochopitelně vycházejí z tradic evropského křesťanského humanismu, ale kniha rozhodně není žádným „rodinným katechismem“: připouští a nijak nezavrhuje ostatní náboženství nebo i „nenáboženskou spiritualitu“. Mnoho jejich rad je tedy velice dobře uplatnitelných i nezávisle na víře. Jsouce oba psychology, opírají se také o moderní psychologické znalosti.

Jan Houkal: První svaté přijímání

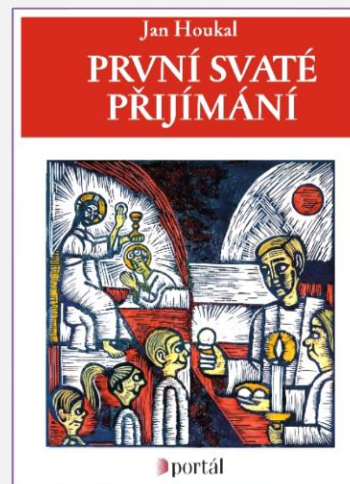
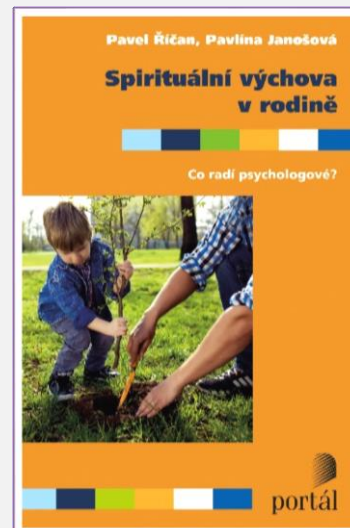
Útlá knížečka theologa a kněze Jana Houkala je určena především dětem, kteří se připravují na první svaté přijímání a první svatou zpověď. Začíná ale u úplných základů katechismu: proč potřebujeme k životu Pána Boha, co jsou to svátosti a proč je potřebujeme. Nejvíce se pochopitelně věnuje svátosti eucharistie a svátosti smíření a přípravám na ně. Učí, jaká je jejich historie, co nám přinášejí a co s nimi souvisí: děti se tak dozvědí, co je to hřích, svědomí, lítost, pokání či odpuštění.

Knihy je psána jazykem snadno přístupným i menším dětem a vše jasně a srozumitelně vysvětluje. Spolu s předchozí autorovou knihou *Co se děje v kostele* tak může sloužit jako dobrý základ pro výuku katechismu.

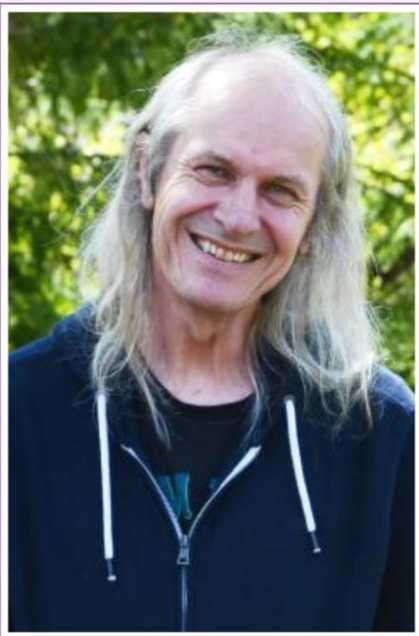
Paul Keenan: Na cestách duše

V nitru každého člověka je místo, které touží po něčem víc, než je život a svět, který jsme si pro sebe vytvořili. Po něčem víc, než jen dalším shromažďování majetku, titulů, vyznamenání, cen nebo peněz. Je v nás něco, co touží po pokoji, kráse a svobodě, po štěstí, které nijak nesouvisí s naším majetkem nebo postavením. Toto místo je svět duše. Ale pod tíhou každodennosti, potřeby zajistit si obživu nebo ctižádosti tento vlastní vnitřní svět mnohdy zanedbáváme a někdy docela ztratíme. A právě znovunalezení vlastní duše je cíl, ke kterému se nás otec Paul Keenan v této útlé knížečce snaží přivést, a na základě svých bohatých zkušeností kněze v New Yorku ukazuje, že život nikdy neztrácí smysl a nabízí víc, než by člověk čekal.

FOTO

FOTO

Ladislav Heryán

kněz, salesián, učitel, člověk

Vypadá spíš jako rockový muzikant. Když ho potkáte na ulici v triku a džínách, s kytarou na zádech, nenapadne vás, že právě míváte duchovního.

Ladislav Heryán je kněz a řeholník, který vyučuje biblistiku a pomáhá lidem s problémy. Díky přátelství s lidmi z českého undergroundu se mu přezdívá „kněz podzemí“ nebo „pastor underground“.

Zeptali jsme se...

Vystudoval Střední průmyslovou školu stavební v Ostravě, od 17 let se účastnil tajného teologického studia. Od roku 1979 studoval stavební fakultu VUT v Brně a v létě 1981 se tajně stal salesiánem. Po absolvování vysoké školy a základní vojenské služby pracoval v brněnské panelárně a pokračoval ve studiu teologie. V srpnu roku 1987 emigroval do Říma s cílem dokončit studium teologie a vstoupit do misíí v Africe. Po revoluci byl však řádovými představenými požádán, aby se po dostudování postgraduálního studia na Papežském biblickém institutu (Biblicum) vrátil do vlasti.

V letech 1997 až 2002 působil v Českých Budějovicích na Teologické fakultě Jihočeské university, kde přednášel Nový zákon a řečtinu. Vedl také studentskou komunitu a místní farnost v Suchém Vrbném. Od září 2002 působí v Praze. V září 2009 obhájil disertační práci a stal se doktorem teologie. V současné době přednáší na Vyšší odborné škole Jabok, Institutu ekumenických studií a Evangelické teologické fakultě UK.

Láďo, pracoval jsi mimo jiné i v nízkoprahovém klubu Salesiánského střediska v Praze. Co je podle Tebe nejdůležitější pro dnešní dospívající mládež – k tomu aby se v životě zorientovali, aby dozráli?

Já nejsem na tuto otázku žádným expertem (to, že jsem salesián, myslím ještě nic neznamená), v klubu už nepracuji, ale k dobré životní orientaci dospívajícího člověka je podle mého názoru nejdůležitější dobře fungující rodina s natolik skvělými rodiči, že dovedou své děti milovat i s jejich pubertálními projevy. Stejně důležité je to, aby měl dospívající člověk nějaké pozitivní vzory, lidi, s nimiž se do určité míry identifikuje a kteří mu pomáhají hledat jeho vlastní životní cestu. A pak dobrá parta, ve které tráví čas smysluplně. Nejhorší situace pro kluka je to, když v rodině není táta, jeho vzorem je nějaký kretén, parta jenom zevluje, vymýšlí blbosti a hledá způsoby, jak se kde opít.

Vánoce jsou čas radosti. Některé pasáže Bible na první pohled nevypadají moc radostně.

Zeptali jsme se...

Nemáš nějaký nápad, jak vnímat evangelium jako radostnou zprávu?

Je trochu rozdíl mezi Biblí a evangeliem. Jediným způsobem, jak číst evangelium správně, je číst je s vědomím, že Ježíš je vtělenou podstatou Boha, a tou je Milosrdenství. Čteme-li je takto, pak i zdánlivě neradostné pasáže dostanou úplně jinou barvu. I zbytek Bible je ale poselstvím o Božím milosrdenství, jen si nesmíme myslet, že knihu starou tři tisíce let a napsanou ve zcela jiné kultuře můžeme pochopit jen tak, bez hlubšího studia a bez zápalu pro ni. Správné čtení Bible musí jít zároveň ruku v ruce se vztahem k Bohu a modlitbou. Jestliže bych četl dopis napsaný někomu jinému někým, k němuž nemám žádný vztah, ať už by tam bylo cokoli, nic moc by mi to neříkalo. S Biblí je to podobné.

Tvé chování i slova jsou vždy prostoupeny pokorou. Myslíš, že pokora je dar nebo je to dovednost, které se můžeme naučit? Dá se natrénovat?

Já si nemyslím, že to v mém případě tak je. Je ale pravdou, že poslední roky vůbec v kategoriích pokora – pýcha nepřemýšlím, zabývat se tím, zda jsem dost pokorný nebo naopak, mi přijde jako zbytečná ztráta času a energie, a podle mne to vůbec není podstatné. Je mnohem lepší se nechat milovat Hospodinem a pak s úžasem pozorovat, co to s námi dělá. Ano, to je třeba trénovat: otevírat se tomu, že jsem skutečně milován. Postupně pak přestanu sám sebe i druhé pořád řešit, protože díky prožívané Boží lásce sám najdu své místo ve světě, bez potřeby se srovnávat, vyvyšovat nebo ponižovat. Pokora je pravda před Bohem. Pán Bůh ví, jaký jsem, před ním není potřeba si na nic hrát.

Nedávno jsme s dětmi psali Ježíškovi... Kdybys teď mohl, co bys napsal Ježíškovi Ty?

Chtěl bych, aby Ježíšek zařídil všude mír. Ale to je opravdu jen dětské přání...

FOTO

FOTO

Zajímavosti

Opět jsme se ptali „našich“ střediskových dětí ze Zájmových kroužků a z Oratoře. Tentokrát zněla otázka takto:

Kdybys byl(a) Ježíškem, koho, čím a proč bys obdaroval(a)?

Nabízíme několik odpovědí:

„Já bych dala, kdo chce co, protože jsou to všechno hodní lidé.“
Jolanka, 6 let

„Mamce bych dal růži, co vydrží víc než 38 let a je ze zlata, protože se chová hezky a, i když jí naštvou, tak odpoví slušně.“
Tonda, 9 let

„Panu učiteli bych rád dal červenou propisku, protože ji má neustále vypsanou.“
Peťa, 10 let

„Tátovi setkání se mnou.“
Tereška, 11 let

„Dal bych všem to, co si přáli. Třeba auto, protože je mám všechny rád.“
Edík, 7 let

„Mamce krém na pleť, protože má pupínky.“
Romanka, 6 let

„Bráškovu ponorku, aby měl radost a aby mi ji mohl půjčovat.“
Kubík, 5 let

„Mamce srdíčko se třpytkama, protože jí mám rád.“
Štěpánek, 6 let

„Báře lapač snů, protože aby neměla divoké sny.“
Simona, 11 let

„Mamince přání, protože pro mě všechno dělá.“
Deniska, 8 let

„Mojemu kámošovi bych dal, aby se mnou kamarádil, protože je to můj nejlepší kámoš. Mamce, aby nemusela chodit do práce. Tatkovu, aby mamce pomáhal s uklízením. A ségře, abych se s ní už nerval.“
Martínek, 6 let

Fejeton

Kostelní lavice

Jsem celkem obyčejná kostelní lavice. Lidé usednou a já jen lehce vzdechnu na pozdrav. Trošku se zavrtí, uvelebí, já je znovu pozdravím slyšitelným zavrzáním. Oni neodpoví. Nevadí. Já se na ně nezlobím. Soustředěně poslouchám, co říkají.

Ne, příliš mne nezajímá, co říkají nahlas. To většinou nemluví jejich duše. Já naslouchám tomu, co říkají doopravdy. Smysl má totiž především upřímnost. Záleží také na tom, jestli člověk přišel proto, že měl opravdovou potřebu se schoulit do mé a Boží náruče, nebo jestli tady musí, jak si on myslí, přečkat hodinu nedělní mše. Pak se jenom vrtí, mé objetí ho tlačí a já samozřejmě také nespokojeně vzdychám. Prostě on je rád, že už spolu nemusíme být a já vlastně taky. Jsem zvyklá i na to, že si tu lidé sami se sebou povídají, i když ne nahlas, o hloupostech. Že hodnotí ostatní, většinou negativně, promýšlejí, co ještě koupit domu nebo komu nutně zavolat, až odtud vypadnou.

Další kategorie lidí hodnotí faráře. Jak vypadá. Nebo jak mluví. Jo, tomu se to říká! Vždyť vlastně nic nového nebo zajímavého neřekl. Měl by si zesílit mikrofon. Neměl by říkat samé fráze. Někteří docela prostě (a vlastně pravdivě) usínají.

Malé děti si se mnou hrají, jezdí mi po bříše autíčkem nebo mě třeba hladí. To mám moc ráda. Starší už štěbetají, vyprávějí si, co bylo v kroužku nebo oratoři, jak se měly ve škole nebo co dostaly k Vánocům. A těší se. Těší se na výlety, na chaloupky, na setkání s kamarády. Na to, až poběží pro dary nebo dopředu k oltáři chytit se za ruce. A pak se zase vrátí na chvíli za mnou a upřímně se těší na konec mše. Je to všechno krásně pravdivé.

Pravdivé jsou také slzy těch, kteří přicházejí sami mimo mši. Kolik toho tito lidé vyprávějí. O zklamáních, o zradách, o nenaplněné lásce. To křičí beze slov jejich myšlenky. Ale já slyším také silnější spodní hlas o jejich sobectví, egoismu, sebestřednosti a netrpělivosti. A protože už jsem hodně zažila, tak také vím, že mnozí budou, i když to nikdy ani potichu sami před sebou nepřiznají, později děkovat za to, že to vše proběhlo právě takhle.

Je velice zajímavé sledovat, jak se s věkem mění to, s čím lidé za mnou přicházejí. V dětství vyzařují vnitřní krásu a plnost života. Později je to pocit obrovských možností. Pochopili, či spíše vytušili, svou nesmírnou potenciální velikost, a hledají, jak ji naplnit. Vidí ostře kladné vzory i naopak nesnesitelné chyby svých blízkých. Ptají se na životní směr a jsou mými častými hosty. Následně se z konzumentů aktivit stávají hybateli života farnosti. Potom občas pro samou činnost zapomínají přijít za mnou na kus řeči. Vrací se, až když se potřebují na mém rameni vyplakat. Ale to nevadí, já mám čas a ráda na ně počkám. Ne pro ty jejich slzy, ale pro tu naději, se kterou odcházejí.

Ještě bych toho mohla hodně vyprávět. Ale právě se přibelhala jedna stará babička. Schoulila se do mé náruče a zdánlivě bezmyšlenkovitě se modlí růženec za všechny lidi kolem sebe. Mám ji moc ráda. Pamatuji si ji už jako malou holčičku. Tíše ji hladím a modlím se s ní. Za vás za všechny.

Sedíte sami
v kostele, úplně
tíše a
nasloucháte...
slyšíte to?

Autor fejetonu:
Josef Hes

Připravujeme

23. 12. 2016 –
2. 1. 2017

Vánoční provoz Střediska

30. 1. – 2. 2.
2017

Krteček na horách

29. 1. 2017

Sváteční oratoř

11. 2. 2017

26. Salesiánský ples

3. 2. 2017

3. – 5. 2.

6. – 9. 3.

10. – 12. 3.

Lyžařské kurzy

25. 3. 2017

Horolezecké závody

Vánoční provoz Střediska

Od 23. 12. 2016 do 2. 1. 2017 přechází Středisko na „prázdninový provoz“. Středisko bude zcela uzavřeno.

Krteček na horách

Ve dnech 30. 1. – 2. 2. 2017 proběhne zimní soustředění na Kvildě pro maminky s dětmi, které dochází na program „Cvičení s Krtečkem“. Obsahem soustředění jsou zimní radovánky, tvořivé dílny pro děti i maminky a pohybové aktivity. Bližší informace k přihlášení poskytne D. Kolářová, lektorka kroužků „Cvičení s Krtečkem“.

Sváteční oratoř k oslavě Dona Boska

V neděli 29. 1. 2017 od 14 hod proběhne na Komunitním centru Máj sváteční oratoř. Připomeneme si životní odkaz Jana Boska, zakladatele Salesiánů.

Salesiánský ples

Již 26. ročník Salesiánského plesu můžete navštívit v sobotu 11. února 2017 v KD Vltava od 19:30. Celým večerem vás bude provázet hudební skupina Globus, diskotéka Radia Kiss a nebude chybět ani netradiční a bohatý program. Vstupenky si můžete zakoupit po novém roce v Salesiánském středisku mládeže – DDM ČB na recepci.

Lyžařské kurzy

3. 2. 2017 se uskuteční jednodenní Lyžování na Hochfichtu určené pro účastníky ve věku 8 – 18 let. V termínu 3. – 5. 2. bude lyžařský pobyt určen účastníkům klubu Oráč, následuje pobyt pro děti ze zájmových kroužků 6. – 9. 3. Více o přihlašování naleznete na www.sasmcb.cz a www.esal.cz. Řadu uzavře lyžařský pobyt pro děti z Oratoře, a to v termínu 10. – 12. 3. 2017.

Horolezecké závody

Vylezte si pro svoji výhru v rámci horolezeckých závodů 25. 3. 2017. Bližší informace o přihlášení do jednotlivých kategorií poskytne Š. Vondrášek, lektor horolezeckých kroužků.